ਹਿਮਾਲੀਅਨ ਯੋਗੀ ਦਾ ਸੰਗ
(Walking With Himalayan Master)

ਡਾ. ਜਸਟਿਨ ਓਬਰਾਇਨ
ਅਨੁਵਾਦਕ ਡਾ. ਤੇਜਿੰਦਰ ਮਲਹੋਤਰਾ

ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ

ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅਨੰਤ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿਚ ਕਿੰਨੀ ਖੁਲ੍ਹ ਹੈ, ਕਿੰਨੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਸਾਡੀ ਸੱਚੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸਾਸ਼ਨ ਵਿਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਰਖਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸੰਜਮ ਵਿਚ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਡੇ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹਿਜ ਸੰਜਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਸਾਨੂੰ ਚੇਤਨਤਾ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅੰਤਰ ਦੀਆਂ ਪਰਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇਖੋ। ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਚਿੱਕੜ ਵਿਚ ਉਗਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਉਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਿੱਖੋ। ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵਿਚਰੋ ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਪਰ ਰੱਖੋ, ਪਰ੍ਹੇ ਰੱਖੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸੰਸਾਰ ਤਿਆਗਣ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ, ਲੋੜ ਹੈ ਮੋਹ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ, ਕਰਨੀ, ਕਥਨੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਵੀ ਮੋਹ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਲਗਾਓ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਮੋਹ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਲਈ, ਉਹ ਮੋਹ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਸਭ ਦਿਖਾਵਿਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਹ ਹੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, 'ਜਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਓ ਤਿਨ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਓ'

ਮੋਹ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ ਹੀ ਪੂਰਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਅਨੰਤ ਨਾਲ ਅੰਦਰੋਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੋ, ਕਿੰਨਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਤੁਹਾਡਾ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਉਪਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਹਉਮੈ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਹੈਂ, ਆਤਮਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਕਿਰਨ ਫੁੱਟਦੀ ਹੈ।

ਆਪਾ ਮਾਰ ਕੇ ਹੀ, ਮਿਟਾ ਕੇ ਹੀ ਹਉਮੈ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰੂਹਾਨੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਸਤਿ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣਾ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣਾ, ਉਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਤੋਂ ਜਾਣੂੰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸਤਿ ਅਟੱਲ ਹੈ, ਅਮਰ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ ੧੭

ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ

ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਐਨ ਨਾਲ ਪਿਛੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਕਾਲਾ ਰੱਸਾ ਲਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਐਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਨਿਜੀ ਡਾਇਰੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਡਾਇਰੀਆਂ ਵਿਚ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਾਥ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਬਾਰੇ ਪੂਰੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੀ ਸਿਹਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ ਫੇਰ ਵੀ ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਦਾ ਮੈਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨਾਲ ਬੜੀ ਖੁਲ੍ਹੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਸਦਾ ਹੀ ਇਕੋ ਪੱਧਰ ਤੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਇਕੋ ਪੱਧਰ ਤੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਇਹ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੀ ਸਿਹਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰਖਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਵੱਧ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਹਤ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ, ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਹਤ ਵੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਪੁਛਦਾ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ! ਮੈਂ ਕੁਛ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਉਤਰ ਦਿੰਦੇ, ਮੈਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਇਥੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਰਹਿ ਲਿਆ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਿੱਬਤ ਵਿਚ ਫਿਰ ਰਹੇ ਸੀ ਤੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਬਰਫ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵਿਚ ਘਿਰ ਗਏ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਨ ਜਾਂ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮਿਲਿਆ, ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਬਰਫ ਪਟਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕੱਢਿਆ ਸੀ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਬਰਫ ਵਿਚ ਬਰਫ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸੀ, ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਗੱਡਾ ਖੋਦ ਕੇ ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਕੋਲਾ ਜਲਾ ਕੇ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ

ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਉਥੇ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਮੁੜ ਕੇ ਗਰਮੀ ਪਕੜ ਕੇ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕੇ, ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੇ ਦੰਦ ਤੇ ਜਬਾੜਾ ਨਹੀਂ ਠੀਕ ਹੋਇਆ। ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਇਕ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਦੱਸ ਦਿਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਜਬਾੜੇ ਦਾ ਔਪਰੇਸ਼ਨ ਹੀ ਕਰਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਸੋ ਸੰਨ ਅੱਸੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਇਹ ਸੱਚ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂਦੇਵ ਨਾਲ ਵਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਬੇਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਕਦੀ ਵੀ ਐਨਸਥੀਜ਼ਿਆ ਦੀ ਦਵਾਈ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਸ਼ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸੋ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਯੋਗਾ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਬਿਨਾਂ ਐਨਸਥੀਜ਼ਿਆ ਲਏ ਪੂਰਾ ਔਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਾਇਆ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਾਰ ਵਿਚ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਏ ਸੀ।

ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨਾਲ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਬਰਫ਼ ਲਿਆਉਣੀ, ਚਾਹ ਬਣਾਉਣੀ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਾਕ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਉਣੀ, ਵਿਚ ਵਿਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਤਾਸ਼ ਖੇਡਣੀ, ਇਸ ਲਈ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਤੇ ਥਰੀਸਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਇਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਲਈ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ ਤਹਿ ਕਰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੀ ਇਹ ਤਾਸ਼ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢ ਲੈਂਦੀਆਂ। ਤਾਸ਼ ਖੇਡਣ ਲਈ ਚੌਥਾ ਸੱਜਣ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਸਦਿਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸੀ ਉਹ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਉਚ ਕੋਟੀ ਦਾ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਖੇਡਦੇ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧੀਆ ਖੇਡਦੇ ਸੀ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਖੇਡਦੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਇਕ ਹਫਤਾ ਠੀਕ ਠਾਕ ਖੇਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿੱਤਣ ਹਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦਿਲ ਲਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਰੋਂਦ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਥਰੀਸਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆੜੀ ਬਣੇ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਇਸ਼ਾਰੇ ਬਣਾ ਲਏ ਤਾਂ ਜੋ ਥਰੀਸਾ ਨੂੰ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦਸ ਸਕਣ ਕਿ ਕਦੋਂ ਕਿਹੜਾ ਪਤਾ ਸਿਟਣਾ ਹੈ। ਹੋਇਆ ਉਹ ਹੀ ਜੋ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਅਤੇ ਥਰੀਸਾ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਬਾਜ਼ੀਆਂ ਜਿੱਤੀ ਜਾਣ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਤੇ ਮੈਂ ਅਸੀਂ ਬੜੇ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਪਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਗੜ ਬੜ ਹੈ। ਆਖਰਕਾਰ ਦਬੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਹੀ ਦਿਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਰੋਂਦ ਖੇਡਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਚੀਟਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਕੀ ਕਿਹਾ? ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਬੜੀ ਭੋਲੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਕੇ ਤੇ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਲਿਆ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਹ ਬਰਫ ਦੀ ਡਲੀ ਮੂੰਹ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਪੱਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਫੜਾਂਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਚਲੋ ਅਗਲੀ ਬਾਜ਼ੀ ਖੇਡੀਏ।

ਤਕਰੀਬਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਾਫੀ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੰਸਥਾ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਆਏ, ਇਹ ਲੋਕ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਆਏ, ਜੋ ਵੀ ਸੇਵਾ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੇਣ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇਕ ਮੁਟਿਆਰ ਆਈ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਕੰਮਲ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੀ ਸੈਕਟਰੀ ਬਣੀ। ਇਕ ਨਵਾਂ ਡਾਕਟਰ ਆਇਆ, ਉਹ ਹੋਮਿਓਪੈਥ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ ਨੈਚਰੋਪੈਥੀ ਯੋਗਾ ਸਿਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਅਧੇੜ ਉਮਰ ਦੀ ਜੋੜੀ ਆਈ ਸੀ, ਜਿਹੜੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਜੋ ਕਹਿਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ।

ਇਹ ਜੋੜੀ ਦੱਖਣ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਰੁਕਦੇ ਮੌਜ ਕਰਦੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਬੀਬੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕਦੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇੰਜਨੀਅਰ ਰੀਟਾਇਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਪੈਨਸਲਵੇਨੀਆਂ ਦੀ ਹੱਦ ਟੱਪੀ, ਬਿਲ (ਪਤੀ) ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੋਹਣੀ ਸੁਗੰਧੀ ਆਉਣ ਲਗ ਪਈ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਿੱਠੀ ਤੇ ਮਧੁਰ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪੁਛਣ ਲੱਗਾ ਇਹ ਕਾਹਦੀ ਸੁਗੰਧੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੋਹਣੀ ਮੋਹਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਬਿਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਕਾਹਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹੈ।

ਬਿਲ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗਾ, ਪਿਆਰੀਏ ਇਹ ਕਾਹਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹੈ ਐਡੀ ਸੋਹਣੀ ਮਹਿਕ।

ਉਹ ਸੁੰਘ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ।

ਪਰ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਉਹ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਗਏ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹੋਰ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਗਏ। ਉਹ ਬੈਠ ਕੇ ਚਾਹ ਪੀ ਰਹੇ ਸਨ ਐਨੇ ਲੰਮੇ ਸਫਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਜ਼ਰਾ ਥਕੇਵਾਂ ਲਾਹ ਰਹੇ ਸੀ।

ਇਕ ਦਮ ਬਿਲ ਉਠ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਹੀ

ਹੈ, ਇਹੀ ਹੈ। ਕਮਰੇ ਦੇ ਇਕ ਕੋਨੇ ਵਿਚ ਅਗਰਬੱਤੀ ਜਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੁੰਘ ਕੇ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ। ਇਹ ਪਦਮਨੀ ਧੂਪ ਸੀ ਤੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਇਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸੀ।

ਇਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਔਪਰੇਸ਼ਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਬਾੜਾ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਥਰੀਸਾ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਬੁਲਾਇਆ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਸਦਾ ਹੀ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਹੀ ਬੈਠਦੇ ਜਾਂ ਫੇਰ ਦਰੀ ਤੇ ਬੈਠਦੇ। ਅੱਜ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਨਿੰਬੂ ਵਾਲੀ ਕਾਲੀ ਚਾਹ ਦਿਤੀ ਵੀ, ਪੀਤੀ ਵੀ, ਸੰਸਥਾ ਕਿਵੇਂ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ। ਜਿੰਨੀ ਕੁ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਸੀ ਜੋ ਕੁਝ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਥਰੀਸਾ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ 'ਹੂੰਮ' ਕੀਤਾ ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਘੁਟਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਹਲਕੀ ਹਲਕੀ ਮਾਲਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਮੁੜ ਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਗੇ। ਜਦੋਂ ਮੁੜ ਕੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਬੋਲੇ, ਜੋ ਉਹ ਬੋਲੇ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਨਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮੋਹ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਧਮਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਏਗਾ?

ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਆਈ ਉਸ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਥਰੀਸਾ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਛਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਬਾਕੀ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਉਥੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਸਾਂਭ ਸਕਣ। ਥਰੀਸਾ ਕੇਵਲ ਬਾਹਰ ਦਾ ਬਾਗ ਦੇਖੇ, ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆ ਦਾ ਕਮਰੇ ਦੇਖੇ ਤੇ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰੇ। ਥਰੀਸਾ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮਰ ਹੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹੀ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰੇ। ਉਹ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ, ਵੱਧ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ? ਕੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਨਾ ਖੁਸ਼ ਹਨ, ਉਸ ਨੇ ਬੈਠ ਕੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ 35 ਕਿਤਾਬਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਛਾਪੀਆਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਖਬਰਾਂ, ਚਿੱਠੀਆਂ, ਕਈ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਕਈ ਕੈਟਾਲੋਗ, ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ, ਕਈ ਫਾਰਮ, ਸੈਂਕੜੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਉਸ ਨੇ ਛਾਪੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਸੈਂਕੜੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਈ ਹਫਤੇ ਬੀਤ ਗਏ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਥਰੀਸਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਥਰੀਸਾ ਲਿੱਸੀ ਪੈ ਗਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਲਗਣ ਲਗ ਪਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਘਟ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਸੰਸਥਾ ਵਿਚ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਕੇਵਲ ਥਰੀਸਾ ਕੋਲ ਹੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕਿਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਥਰੀਸਾ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚੋਂ ਮੇਰੇ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਇਹ ਕਾਗਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਆ। ਥਰੀਸਾ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਕਿ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਸਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਕਾਗਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਆ ਗਈ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਸੋਚਦੀ ਹੈਂ, ਇਕ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਕਿਉਂਕਿ ਥਰੀਸਾ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਤੋਂ ਆਗਿਆ ਮੰਗੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਦੇ ਪੈਨਸਲਵੇਨੀਆ ਆਏ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਏ, ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਥੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ, ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਉਹ ਘਰ ਹੋ ਆਵੇ। ਐਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਹੁਤੀ ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਥਰੀਸਾ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਤੀ ਤੇ ਨਾਲ ਪੈਸੇ ਦਿਤੇ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਘਰ ਹੋ ਆਵੇ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਾ ਕਰੂਜ ਲੈ ਗਿਆ ਓਥੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੀ ਗੱਡੀ ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਲਈ ਬਿਠਾ ਦਿਤਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਲਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਥਰੀਸਾ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਐਨਾ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕੀ ਵਜਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੈਂ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨਾਲ ਕੱਲ੍ਹ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ।

ਸਾਰੇ ਸੱਜਣ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਸਾਰੀਆਂ ਸਫਾਈਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸੀ, ਸਾਲਾਨਾ ਕਾਂਗਰਸ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ, ਕੀ ਉਹ ਠੀਕ ਠਾਕ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ?

ਹਾਂ ਜੀ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਤੇ ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਥਰੀਸਾ ਨਾਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗ ਰਿਹਾ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਥਰੀਸਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਖਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।

ਤੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬਾਹਰ ਰਹਿ, ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਮੇਰੀ ਓਨੀ ਹੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਤੂੰ। ਤੈਨੂੰ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਦੀ ਵਕਾਲਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ।

ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ ਸਵਾਮੀ ਜੀ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਪਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਬੁੜ-ਬੁੜ ਕਰੀ ਗਿਆ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਅੱਗੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਦੇਖਣ ਚਲੇ ਗਏ।

ਉਸ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਿਠਾਇਆ ਤੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ, ਥਰੀਸਾ ਐਨੀ ਮਿਹਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਐਨਾ ਮਿਹਨਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮਿਹਨਤੀ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਚੈਨ ਆਈ ਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲਗ ਗਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਪਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਸਿਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਪੁੰਨ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਦੋਂ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪੂਰੇ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਯੋਗਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਲੋਕ ਉਸ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਈਰਖਾ ਆਤਮ ਮਾਰਗ ਤੇ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਰੋੜਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਗੁਰੂਦੇਵ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਦਸਦੇ ਸਨ। ਥਰੀਸਾ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ, ਉਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਈਰਖਾ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅਨਭੋਲ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਖ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਖਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਪਰ ਤੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਨਾ ਉਸ ਦੀ। ਤੂੰ ਤਾਂ ਉਲਟਾ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਜ਼ਰਾ ਹੋਰ ਵਾਸਤਵਿਕ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖ, ਮੈਂ ਕੋਈ ਉਸ ਨਾਲ ਜਿਆਦਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਇਜ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ।

ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ ਮੈਨੂੰ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਹੱਟ ਵਿਚ ਬੁਲਾਇਆ, ਇਹ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਘਰ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸੀ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਘਰ ਦੇਖਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਦੇ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਠੀਕ ਕਰਕੇ ਕੁਛ ਮਹੀਨੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ। ਕਿਸੇ ਜੋੜੀ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਤੇ ਫੇਰ ਉਹ ਬਾਹਰੋਂ ਆਉਣਗੇ ਤੇ ਕਹਿਣਗੇ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਾਂ ਹੁਣ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਨੂੰ। ਸੋ ਫੇਰ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਘਰ ਬਣੇਗਾ, ਇਸ ਵਿਚ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਥਰੀਸਾ ਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਲੱਗਾ ਪਰ ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਕੋਲ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਵਧੇਰੇ ਸਖਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਸਟਿਨ! ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਵਾਰਿਸ ਸੀ, ਮੈਂ ਬੜਾ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂਦੇਵ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਉਦਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈਂ, ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਹੱਥ ਹੈ। ਹਾਂ ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਆਪ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰੋ, ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਹਿੰਸਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋ, ਮਿਤਰਤਾ ਕਰੋ, ਮਿੱਤਰ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਐਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਵਧੋ, ਚਲੋ। ਜਿਹੜੇ ਇਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਉਹ ਤਾਂ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਹੀ ਉਲਝੇ ਪਏ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਅਜੰਡਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ, ਮਨ ਵਿਚ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਜੋ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਸੰਸਥਾ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਦੋਸਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਮਿਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਇਕ ਸਾਂਝਾ ਸਮਾਜ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਵਾਂਗੇ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣ ਵਿਚ ਹੀ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਨੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਤੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਉਸ ਪਾਸੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਥਰੀਸਾ ਵਰਗੇ ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛਾਂਟਦਾ ਹਾਂ, ਜਾਣ ਕੇ ਛਾਂਟਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਹੜੀ ਸੱਚੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਕਿ ਲੋਕ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਾਂ। ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਨਫਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਗੁੱਸਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਇਹ

ਪਰਵਾਹ ਕਰਨ ਦਾ ਹੀ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਫੁੱਲ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਿੜੋ, ਖੇੜੇ ਵਿਚ ਆਓ, ਜਦੋਂ ਦੂਸਰੇ ਲੋਕੀ ਗੁੱਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸੰਸਥਾ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਦੇਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਮੈਨੂੰ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਅੱਗੇ ਥਰੀਸਾ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਭਾਲ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਪਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਮੈਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ।

ਥਰੀਸਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇਖੋ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਿਮਾਲਿਆ ਤੋਂ ਹੈ, ਮੈਡੀਟੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ? ਉਹ ਪਹਾੜਾਂ ਤੇ ਇਕ ਨੱਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰਹੀ, ਇਕ ਯੋਗਾ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰਹੀ, ਤੂੰ ਵੀ ਉਥੇ ਹੀ ਸੀ, ਕੀ ਤੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਕੀ ਥਰੀਸਾ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ, ਮੈਂ ਪੁਛਿਆ।

ਬਿਲਕੁਲ ਉਹ ਨਾਲ ਸੀ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੇ ਨੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਝਲਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਥਰੀਸਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸ ਚੁਕਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਮਧਮ ਰਹੀ ਹੈ, ਯੂਰਪ ਵਿਚ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਤਕ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਉਦੋਂ ਵੀ ਥਰੀਸਾ ਹੀ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਸਕੂਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ।

ਮੇਰਾ ਮਨ ਦੌੜਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਅੱਜ ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਚੁਕਿਆ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੈਡੀਟੇਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੱਸ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਰੀਕਾ ਦੱਸ ਰਹੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਰੱਖ ਦਿਤਾ ਮੈਂ ਪੁਛਿਆ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਾਂਚਦੇ ਹੋ।

'ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੂੰ' ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਨਿਜੀ ਸੰਪਰਕ ਅਵਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਪਰ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਇਹ ਜਗਿਆਸੂ ਲਈ ਬੜਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਖੇਡ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਚਾਨਕ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਟੈਨਿਸ ਦਾ ਬੱਲਾ ਚੁੱਕਿਆ ਤੇ ਮਾਰ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ? ਕੀ ਮੈਂ ਬੇਹਤਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?

ਮੈਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦੁਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਹਤਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਜਦੋਂ ਟੈਨਿਸ ਖੇਡਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਕੇਵਲ ਗੇਂਦ ਨੂੰ ਹੀ ਮਾਰਦੇ ਸੀ ਬਹੁਤਾ ਨਠਦੇ ਭਜਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੌੜਨ ਵੀ ਲਗ ਪਏ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਟੇਨਿਸ ਕਿਉਂ ਖੇਡਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।

ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦਸਦਾ ਹਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨੂੰ ਆ ਗਏ ਤੇ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਕਤੂਬਰ 1981 ਵਿਚ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਆਪਣੀ ਉਚ ਕੋਟੀ ਦੀਆਂ ਯੋਗਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਛੋਟੇ ਸੌਣ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਲੈ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਬਾਹਰੀ ਸਰੀਰ ਉਥੇ ਹੀ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਰਾਤ ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਆਈ ਤੇ ਉਥੇ ਇਕ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਲੈਂਪ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਲੱਗਾ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਗ੍ਰਾਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯੋਗਾ ਅਭਿਆਸ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਿਲਾਣਾ ਜੁਲਾਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜਦੋਂ ਲੈਂਪ ਡਿਗਿਆ ਤੇ ਦੋ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਜੋੜ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਇਕ ਸਿਲਵਰ ਕੋਰਡ ਰਾਹੀਂ ਬੱਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਕਿ ਜੀਵਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਗੁਰੂਦੇਵ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਅੰਦਰ ਧੱਕ ਹੀ ਦਿਤਾ ਤੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਤੂੰ ਹਾਲੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿਮਾਗ ਤੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਤਾਲ ਮੇਲ ਰਖਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਖੂਨ ਨਿਕਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਖੂਨ ਦੀ ਇਕ ਬਾਲਟੀ ਭਰ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਇਹ ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਦਿਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਾ ਡਾਕਟਰ, diffuse internal bleeding ਕਹਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਇਹ ਸਾਲਾਂ ਬੱਧੀ ਚਲਦੀ ਰਹੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਦਰਦ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ।

ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂਦੇਵ ਨੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਕਿ ਉਹ ਦਬਾ ਕੇ ਵਰਜਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਚਾਰ ਘੰਟੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹਾਂ ਜੇ ਤੂੰ ਖੇਡਦਾ ਖੇਡਦਾ ਧਰਤੀ ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਵੇਂ। ਇਹ ਗੁਰੂਦੇਵ ਨੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

ਸੋ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਟੈਨਿਸ ਖੇਡਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਹੀ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਣਾ ਕਿ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਖੇਡਣ ਲਈ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿਕਲ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਤੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਖ਼ੂਬ ਤਾੜੀਆਂ ਵਜਦੀਆਂ, ਰੌਲਾ ਪੈਂਦਾ, ਬਾਹਰੋਂ ਲੋਕੀ ਬੁਲਾਏ ਜਾਂਦੇ, ਉਹ ਆ ਕੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਲਈ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਰੈਕਟ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ। ਜਿਹੜੇ ਟੈਨਿਸ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਛ ਜ਼ਰਾ ਵਧੇਰੇ ਹੋਣ ਲਗ ਪਈ। ਅੱਧੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਲੋਕੀ ਟੈਨਿਸ ਖੇਡਣ ਲਗ ਪਏ, ਉਹ ਇਹ ਆਸ ਰਖਦੇ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਦਿਨ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣਗੇ।

ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂਦੇਵ ਮੈਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਹਿਮਾਲੀਆ ਬੁਲਾ ਲੈਣਗੇ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਗੁਰੂਦੇਵ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿਤੀ ਸੀ। ਸੰਸਥਾ ਨਾਲ ਮੋਹ ਨਾ ਪਾਈ, ਤੂੰ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰੋਂ ਉਸ ਦਿਨ ਆਉਣ ਲੱਗਾ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਤੇ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇਕ ਨਵੀਂ ਹੀ ਉਦਾਸੀ ਘਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਹੁਣ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਪੂਰਬ ਵਿਚ ਵਧ ਦੇਰ ਰਹਿਣ ਲਗ ਪਏ, ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਉਹ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਰਹਿਣ ਲਗ ਪਏ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਅਮਰੀਕਾ ਇਥੇ ਹੁੰਦੇ ਥਰੀਸਾ ਤੇ ਮੈਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕੋਲ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਜਾ ਫੇਰ ਦਫਤਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਗਦਾ, ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਗਦਾ, ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਰਹੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਆਸ ਰਖਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪੱਧਰ ਉਚਾ ਨੀਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਕਦੀ ਕਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਤਾ ਨਾ ਲਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਐਨੇ ਬਿਮਾਰ ਰਹਿ ਚੁਕੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਲਟੀਆਂ ਭਰ ਕੇ ਖ਼ੂਨ ਨਿਕਲ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਕਦੀ ਕਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਪੀਲਾ ਲਗਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਹਲਦੀ ਵਰਗਾ ਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਦੁਰਬਲ ਲਗਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਐਨੀ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦੁਖ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਈ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸੱਜਣਾਂ ਨੇ ਆ ਕੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਉਹ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਣ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਹੋਈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇਥੇ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਫਾਲਤੂ ਹਾਂ ਐਵੇਂ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਰਪੱਖ ਹੋ ਕੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਜੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕੋਈ ਡਿਊਟੀ ਦੇਣਗੇ, ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਲੈਕਚਰਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮੰਗ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਵਧੇਰੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਗ ਪਿਆ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਮਾਂ ਬਾਹਰ ਲਗ ਜਾਂਦਾ। ਮੈਂ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਮੈਂ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਠਾਕ ਹੈ, ਪੁਛ ਲੈਂਦਾ ਸੀ।

ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਟੈਕਸਾਜ਼ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਦੌੜ ਲਗਾਈ ਤੇ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਆ ਕੇ ਖੇਡ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੇਡੇਂਗਾ ਨਹੀਂ?

ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋ ਖਿਡਾਰੀ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸੀ ਤੇ ਤਿੰਨ ਖੜ੍ਹੇ ਉਡੀਕ ਰਹੇ ਸੀ, ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਮੈਂ ਦੌੜ ਕੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਗਿਆ, ਆਪਣਾ ਰੈਕਟ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਲ ਆ ਜਾਵਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਮੈਂ ਉਡੀਕਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਗੇਂਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਾਹਲਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ, ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਦੱਸ ਸ਼ਾਟਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਹੀ ਮਾਰਨਾ ਹੈ? ਇਹ ਕੀ ਅਭਿਆਸ ਹੋਇਆ?

ਬਿਲਕੁਲ ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵਲ ਮੂੰਹ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖੋ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਗੱਲ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਉਤਰ ਦਿੰਦੇ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਦੀ ਵੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਦੀ ਭੁੱਲ ਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ ਅਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਖੇਡਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੇਂਦ ਮੇਰੇ ਵਲ ਸੁਟੇ। ਇਸ ਪਿਛੋਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸਾਰੇ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਗਏ ਤੇ ਜਿੰਨੀਆਂ ਗੇਂਦਾਂ ਖਿਲਰੀਆਂ ਪਈਆਂ ਸੀ ਸਾਰੀਆਂ

ਚੁੱਕੀਆਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲੈ ਆਏ। ਮੈਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਇਆ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕੱਚਾ ਪੈ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਹੰਕਾਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮ ਆਈ ਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤਕ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਪਣ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਉਦੋਂ ਤਕ ਸਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਮੈਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਬਚਾ ਕੇ ਰਖ ਛੱਡਦੇ ਹਾਂ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਕਈ ਘੰਟੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਵਿਦਿਆਲਿਆ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕਚਰ ਦਿੰਦਾ। ਦੋ ਵਿਸ਼ਵਵਿਦਿਆਲਿਆ ਤਾਂ ਪੂਰਬ ਤਟ ਤੇ ਸੀ ਬਾਕੀ ਮੈਂ ਕਈ ਗਿਰਜਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਵਿਚ ਹੀ ਮੈਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨਾਲ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਾਉਂਦਾ। ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਕੋਈ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਥਾਂ ਸੀ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦਾ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਦਸਦੇ, ਇਥੋਂ ਥਾਂ ਪਟੋ, ਇਥੋਂ ਸਾਫ ਕਰੋ, ਇਥੇ ਦਰਖਤ ਲਗਾਓ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਗੇਟ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੋਹਣੇ ਜਾਪਾਨੀ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਬਣਾਇਆ, ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਘਰ ਆਉਂਦੇ ਨਹਾ ਧੋ ਕੇ ਟਿਲਕ (ਦੁਧ ਵਿਚ ਕੇਸਰ ਪਾ ਕੇ) ਪੀਂਦੇ ਤੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨਾਲ ਦੇਰ ਤੱਕ ਗਲ ਬਾਤ ਚਲਦੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਵੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਗਏ ਅਸੀਂ ਨਾਲ ਹੀ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਅਸੀਂ ਰਮਨਾ ਮੂਰਤੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦੇ ਅਨੰਦ ਆਸ਼ਰਮ ਨਿਊਯਾਰਕ ਗਏ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਉਥੇ ਪ੍ਰਵਚਨ ਕਰਨ ਗਏ ਸੀ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਅਨੁਸਾਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਆਤਮ ਮਾਰਗ ਤੇ ਚਲਣ ਲਈ ਅਨੁਸਾਸ਼ਨ ਅਤਿ ਆਵਸ਼ਕ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਹੋਟਲ ਵਿਚ ਗਏ। ਕੁਝ ਭਾਰਤੀ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਵਚਨ ਸੁਣੇ ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਨਾਲ ਸੀ ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੋਹਾਵਣੀ ਸ਼ਾਮ ਸੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮਖੌਲ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।

'ਸਾਡਾ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ ਇਕ ਪੈਕਟ ਹੈ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਚਾਹੀਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਥਰੀਸਾ ਤੇ ਜਸਟਿਨ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਚਾਹੀਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤੇ ਮੈਂ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਬਾਹਰੋਂ ਆਇਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਲਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਸੀ ਤੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।

ਥਰੀਸਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ ਪਰ ਹਾਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੱਬ ਵਰਤਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਦਿਓਗੇ ਤੇ ਜਸਟਿਨ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਛ ਵੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੋਟੀ ਖੁਆ ਦਿਓ। ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਇਹ ਗਣੇਸ਼ ਸੀ।

ਸਾਰੇ ਜਿਹੜੇ ਬੈਠੇ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ। ਗਣੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹਸੇ, ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਕਿਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਗਣੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਵੀ ਹਸ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਲੈ ਮੇਰੀ ਐਸੀ ਤੈਸੀ ਹੋ ਗਈ।

1982 ਵਿਚ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦਾ ਇਕ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ, ਉਹ ਸੀ ਐਨ ਨੂੰ ਮਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਉਸ ਸਾਲ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਗਏ, ਐਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਐਨ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਗੁਰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਸ਼ੀਨ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਸ਼ੀਨ ਤੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਪਰ ਐਨ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਨਿਘਰਦੀ ਗਈ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਫੇਰ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਭਾਰਤ ਆ ਗਏ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਜਿਵੇਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਨ ਦਿਤਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਵਲ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਤੇ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇਆ, ਮੁਕਤੀ ਦਿਤੀ।

ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਦ ਐਨ ਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਂਭੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਲੈ ਜਾਵਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਰੱਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਗਿਆ, ਫੋਟੋਆਂ ਦੇਖੀਆਂ, ਟੇਪਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਤੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਲਿਆਉਣ ਯੋਗ ਸੀ, ਮੈਂ ਲੈ ਆਇਆ ਤੇ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਆਇਆ। ਕਿਟੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਬੈਠਿਆ ਕਰਦੀ ਸੀ।

'ਚਲਦਾ'